

en lille Frygt for ikke at være helt velkommen yderligere nødte hende til at fremkunstle.

»Men — hvad — hvorledes?»

»Ja, jeg burde naturligvis have telegraferet,« afbrød hun, idet hun traadte nærmere, mens den bestyrtede Frau Babi bagfra begloede den kostbare Foerværkskaabe, der hang paa hendes Skuldre. »Men jeg havde paa hele Turen ikke et eneste Sted Lejlighed dertil, og saa løb jeg an paa, at jeg traf dig nok hjemme. — — Men saa skil mig dog af med Vamsen, Mand! Du er virkelig ikke galant!«

Først da hun var bleven befriet for Kaaben og Hatten, gik hun ind mellem den forstumlede Pers tøvende udstrakte Arme. Og skønt hele hendes Legeme skælvede af Utaalmodighed efter at kaste sig ind i hans Favn, nøjedes hun med at tage hans Hoved mellem sine Hænder og kysse ham to Gange.

»Velkommen — plejer man at sige. Eller er du slet ikke noget glad for, at jeg er kommen?»

Per havde virkelig i første Øjeblik ikke forstaaet, hvad Slags Følelse det var, der saa mægtigt betog ham ved Synet af hende. Hans første Tanke — den, hans onde Samvittighed indskød ham — havde været, at hun var kommen for at udspionere ham. Men i det næste Nu forstod han alt. Og nu, da han holdt hende i sine Arme og følte hendes Læber paa sin Mund og saae